

קולנוע

ממון

אוזניים למיכבסה

סטיבן פרייס מפתיע שוב

באנגליה מסיימים בימים אלה את צילומי סירטו החדש של הבימאי סטיבן פרייס (המיכבסה היפהפיה שלי). בשם זקוף אוזניך. הסרט מכוסע על ביוגרפיה שכתב ג'ון לאהר, על חייו של המחזאי הבריטי השערורייתי ג'וז' אורטון. שכל הצגותיו הסעירו את הרחוקות בלונדון, ואשר מת בשנות ה-20 לחייו, שעה שרבים ניבאו לו עתיד מזהיר ומקום של כבוד כגלריה של המחזאות המודרנית, ליד סמיואל בקט וואן ז'נה. גארי אולדמן נבחר לגלם את דמותו של אורטון, אלפרד מולינה הוא ידידו האליוול, וואנסה רדגרייב היא הסוכנת-מו"לית, הרוחפת אותו קדימה. עלילת הסרט מתרחשת בשנות החמישים והשישים ברחובות לונדון, ששופצו ותוקנו לצורך ההסרטה, כרי החוויר להם את המראה של אותם הימים.

זהו סירטו הראשון של פרייס מאז המיכבסה היפהפיה שלי - סרט הפתעה לתעשייה הבריטית בשנה שעברה, אשר הופק בכספי-טלוויזיה, משום שמעטים האמינו כי ימשוך צופים לקופות, והפך לרבי-מכר לא רק בבריטניה אלא בכל רחבי העולם. בהסתמך על הצלחה זו, הועמד הפעם תקציב נכבד לזכות פרייס, שהסתפק במשך שנים בהפקות-טלוויזיה בלבד. הסרט כבר נרכש להפצה באמריקה, עוד לפני שהסתיימו צילומיו, עליידי חברת גולדוויין.

אומץ

צל"ש לתל-אביב

סגן ראש העיריה

קורא תגר על הצנזורה

עיריית תל-אביב מגלה אומץ בקו העימות. לפחות חלק מן העירייה. בעיקר נתן וולך, האחראי על התרבות בעיר. השבוע עומד וולך להנהיג את הקרב על חופש-הביטוי בסנימטק, כנגד חטיבת-הליכוד, הדרושת בכל תוקף לאסור את הקרנת סירטו התייעודי של ויקטור שונפלה, אומץ בקו העימות. מן הסתם החליטה העירייה הזאת שהיא תדרוך על היבלות של המועצה לביקורות מחזות וסרטים ויהיה-ימה, ועל כך מגיע לה כה להי.

בעניין דומה: וולך רוצה להביא שוב, להקרנה מיוחדת בסנימטק, את סירטו השנוי במחלוקת של נאגיסה אושימה, אימפריית החושים. הסרט נאסר כבר בתכלית האיסור עליידי כוהני-המוסר העליון, היושבים בירושלים. אבל וולך טוען

סגן ראש-עירייה וולך
סירת-לחי לכוהני-המוסר

שלא צריך לוותר כליכך מהר. הוא מבקש להשיג עתה עותק של הסרט, עם תרגום באנגלית, ומקווה שאם ימשיכו ללחוץ ולדרוש - משהו אולי ישתנה.

אפשר להשיא לו רק עצה קטנה אחת: מוטב שישכנע קודם כל את יפיהנפש של הבהמה התל-אביבית, אשר בפעם הקודמת עיקמו את אפס הרגיש המעורן לנוכח הסרט, הנחשב, ברוב ארצות העולם, כיצירה קלאסית של הקולנוע האירופי ושל הקולנוע בכלל.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: שואה, אוונטי פופולו, חנה ואחיותיה, הנבל הבורמזי נשיקת אשת העכביש, חמים וטעים, עוברת אורח.

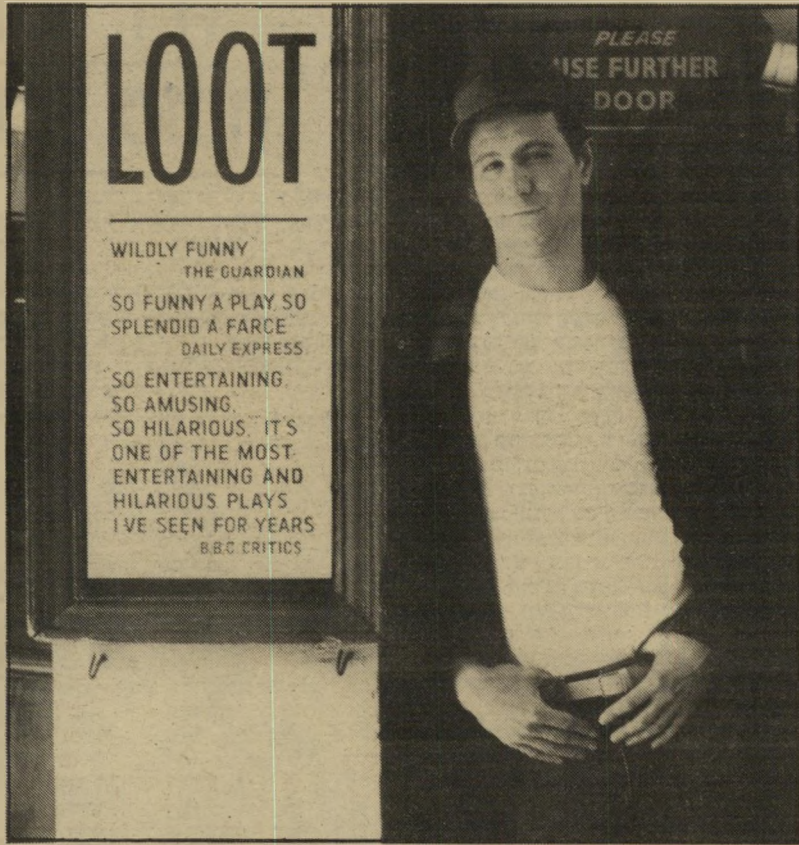
ירושלים: שואה, אוונטי פופולו, הנבל הבורמזי ראן.

חיפה: פסטיבל קלינט איסטווד, אוונטי פופולו, חנה ואחיותיה.

תל-אביב:

שואה (מוסיואן תל-אביב, אפסר לראות גם בתיאטרון ירושלים); לימודי חובה לכל בן-אנוש, הרוצה להיות גם בן-

המישפחה והאנושות - בסרט שופע חום וחמימות. מיה פארו מרגשת, ריאן ויסט כובשת וברברה רשי סוחפת ומייקל קיין יפהפה. ***** עוברת אורח** (פריז, צרפת): סרט קשה, שיש בו שחקנית צעירה בעלת כישרון אדיר, סאנדרין בונר - שחקנית השנה של העולם הזה. **** בעיקבות הכרך** (לב 2, ארצות-

שחקן אולדמן בתפקיד המחזאי השערורייתי ג'וז אורטמן שיפוץ מיוחד לרחובות לונדון

שחקנית בוזולד
הפתעת העונה

הברית): זו הפתעה אמיתית. סרט קטנטן, מלא מישחקי-סיננון, ציטוטים ומילון-מפתח לאנשי קולנוע, כבש את הקהל התל-אביבי, בהחלט בסערה. אלן רודולף הוא הבימאי, לורי סינר ו'נבביי בוז'ולד הן הצלעות הנשיות, והגברים הם כריס כריסטופרסון, המזדקן מהר, וקית קארדין, המבריק והגונב את ההצגה.

ירושלים

***** ראן** (סמדר, יפאן): המלך ליר בעיבוד חופשי של אקירה קורוסאוה, המשלב לתוכו גם את לידי מקבת. כדאי לראות. בעיקר לאור העובדה שבעוד כחודש יוצא למסכים סירטו הישן של קורוסאוה, כס הדמים. ההש-וואה תהיה מרתקת.

תרבות. יצירתו של קלוד לאנצמן, הנוקטת בשפת קולנוע חדישה, כדי לתקוף את איזור החושך של הציוויליזציה מזווית חדשה, מי שסבלנותו עימו, מוזמן לשני ימי סימפוזיון, המחולקים לארבעה מושבים, ובהם דיונים בשואה מזווית שונות ימי רביעי וחמישי השבוע, במוסיואן תל-אביב - רצוי אחרי הצפייה בסרט.

***** חנה ואחיותיה** (שחף, מוצג גם בכפיר בירושלים ובשביט חיפה): וודי אלן אוהב את הנשים שבחיינו, את הגברים שבחיינו, את

לינץ בקהל

איזבלה רוסליני: שיטחיות ובינוניות

אחד מהם לחוד. הסובלים העיקריים הם איזבלה רוסליני שמעולם לא נראתה כה מגושמת. כבדה, מסורבלת ומעוררת חמלה כמו בסרט זה. ודניס הופר, שחקן שיש לו נטוניה וכישרון, ואילו כאן הופכים אותו למעין פוחלץ מטורף ומאיים. המנבל את פיו ללא הפסק, אימפוטנט חולה-מין, שונא נשים (אלא מה). אילו הטילו על גימנוסיסט לעצב פארודיה על סרט אפל מענין הקלאסיקה של הוליווד - וזה כנראה מה שלנץ רצה לעשות - התוצאה היתה נראית אחות-תאומה לסרט הזה.

אהבה
מצויין
טוב
נכה

קטיפה כחולה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) - בחור אמריקאי, צעיר מוצא אוזן כרותה בשדה-בר.

הוא מדים את האיבר רוחש-הנמלים ומעביר אותו לידי המישטרה. מכאן מתפתחת חקירה, המובילה את הבחור לדי-רחה וזמרת מועדוני-לילה, שהיא קורבן לסחיטותיו של בריון סאדיסטי מופרע, המעורב בין היתר גם בסחר-סמים. סרט מתח פושד זה, שעלילתו תמורה בחוטים גסים, נחשב עליידי מבקרים רבים באמריקה כיצירה מעמיקה, בעלת משמעויות דתיות, פסיכולוגיות ופילוסופיות. אין ספק שצריך מידה רבה של חוש-הומור כדי לגלות תכונות נסתרות אלה, כאשר נדמה שדווקא השיטחיות והבינוניות הם השולטים בסרט.

הבימאי, דייוויד לינץ' (איש הפיל הולית) דוחס אומנם כל מיני סמלים עבים ורבי-משמעות לכל אורך הסרט, כדי להבהיר אפילו לעיוורים שהוא מתכוון ברצינות לדבריו. התסריט מציע, כביכול, עימות בין התום לרשע, ומציג את העיירה האמריקאית הקטנה, זו המככבת בדרך כלל בסירטי ספילברג, כמעין גן-עדן אבוד, אליו פרצו נחשי-החטא, אבל בסופו של דבר יחרו הכנריות לזמר עם תבוסת הרשעים, ואולי, אומר הסרט, לקראת הסוף, כל זה אינו אלא אזהרה, בצורת חלום שחולם גיבור-הסרט.

כל ההצטעעות הזאת היא מנוחכת למדי, משום שהסיפור הנושא אותה הוא שקוף וצולע. לינץ' מדריך את שחקניו בצורה עילגת ומצלם אותם כאילו הוא שונא אותם, ומת להתנקם בכל